

РЕШЕНИЕ

№ 2749

гр., 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КАЛИНА КР. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА ВЛ. МИЛОВАНОВА
като разгледа докладваното от КАЛИНА КР. ФИЛИПОВА Гражданско дело
№ 20211110144242 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Подадена е искова молба от „..... ЕАД с предявени искове с правно основание чл. 422 ал.1 ГПК във вр. с чл. 79, ал. 1. пр 1 ЗЗД, във вр. с чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД срещу А. К. Б., ЕГН ***** за сумите както следва: 1605,22 лв., представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2015 г. до 30.04.2017 г. за недвижим имот, находящ се в гр..... ведно със законна лихва от 07.02.2020 г. до изплащане на вземането, лихва за забава в размер на 308,79 лв. за периода от 15.09.2016 г. до 22.01.2019 г., сумата от 17 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.12.2015 г. до 30.04.2017 г. ведно със законна лихва от 14.08.2019 г. до изплащане на вземането, лихва за забава в размер на 4,31 лв. за периода от 31.01.2016 г. до 22.01.2019 г., за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№47157/2019 г. по описа на СРС, 29 състав. Претендира разноски.

Ответницата в срока по чл.131 ГПК е депозирала отговор на исковата молба. Оспорва съществуването на облигационно отношение по договор за продажба на ТЕ между страните. Оспорва реалната доставка на ТЕ на претендираната стойност. При условията на евентуалност релевира възражение за погасителна давност. Претендира разноски.

Третото лице –помагач на страната на ищеца- „..... ООД, не заявява становище по исковете.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни иски с правно основание чл.422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ.

За основателност на иска в тежест на ищеца е да установи, че е налице качеството „клиент на топлинна енергия“ по отношение на ответника, облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия между страните за процесния период по отношение на процесния имот, че е простирали топлинна енергия на ответника в претендирания обем, както и дължимата цена за простираната топлинна енергия. Следва да докаже, че за ответника е възникнало задължение за плащане на предоставената услуга „дялово разпределение“, както и какъв е размерът на претендираното вземане на услугата за „дялово разпределение“.

В тежест на ответника и при доказване на посочените обстоятелства е да докаже погасяването на дълга, както и правопогасяващите и правоизключващите си възражения.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ „клиенти на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. По силата на § 1, т. 42 ЗЕ /отм./ „потребител на енергия или природен газ за битови нужди“ е физическо лице - собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си. Съгласно § 1, т. 2а от ДР ЗЕ 2а. /Нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г./ "Битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, а съобразно § 1, т. 41б ДР ЗЕ "Потребител на енергийни услуги" е: краен клиент, който купува енергия или природен газ, и/или ползвател на преносна и/или разпределителна мрежа за снабдяването му с енергия или природен газ.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по т. д. № 2/2017 г., ОСГК – „Собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди

дължи цената й... Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството "клиент" на топлинна енергия за битови нужди ("битов клиент" по смисъла на т.2а § 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената й на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. В гореизложения смисъл изброяването в нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ на собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване като клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие не е изчерпателно. Противното разбиране би противоречало на принципа за договорна свобода, регламентиран в чл. 9 ЗЗД и приложим както за гражданските, така и за търговските сделки. При постигнато съгласие между топлопреносното предприятие и правен субект, различен от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, за сключване на договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за топлоснабден имот при спазване на одобрените от КЕВР публично известни общи условия, съставляващи неразделна част от договора, този правен субект дължи цената на доставената топлинна енергия за собствените му битови нужди.“.

Между страните не се спори и от представеното по делото удостоверение за наследници №336/31.10.2022 г. /л.113/ се установява, че Б. ЕГН ***** е починала на г., като е оставила за свои законни наследници ответницата А. К. Б.- дъщеря и – син, по отношение на когото издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№47157/2019 г. по описа на СРС, 29 състав е влязла в сила и е издаден изпълнителен лист.

Видно е от представения по делото нотариален акт за продажба на недвижим имот №177, том III, н.д. №531/2005 г. на нотариус при НК, че на 02.11.2005 г. наследодателката на ответницата -..... Б., е придобила собствеността върху процесния недвижим имот, находящ се в гр....., При установяване на горното и на основание чл.153 ЗЕ съдът приема, че ответницата има качеството на „клиент на топлинна енергия“ с придобиване на правото на собственост върху топлоснабдения имот по силата на закона и без да е необходимо нейното изрично волеизявление, съответно -на основание чл.150, ал.2 от същия закон е обвързана от Общите условия на договорите за продажба на топлинна енергия за битови нужди и без изричното им

писмено приемане. В случая несъмнено е, че общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани. Съответно според нормата на чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок от 30 дни след влизането в сила на общите условия потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не са релевирани подобни твърдения, нито има данни, че ответницата е упражнила правото си на възражение срещу Общите условия. Поради изложеното, съдът приема, че между нея и ищеца са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия, като при специалната уредба на ЗЕ не е необходимо подписване на писмен договор с ответницата.

От изложеното в заключението на съдебнотехническата експертиза, неоспорено от страните, което съдът намира за обективно и компетентно изготвено, се установява, че сградата, в която се намира жилището, е присъединена към абонатна станция, и следователно процесният имот е топлоснабден, като за него е открита партида с абонатен № 082950.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ на претендираната цена, е прието заключение на съдебно-техническа експертиза, неоспорена от страните. Вещото лице посочва, че количеството топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т.нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция. Сградата се топлозахранва от една абонатна станция. Според посоченото от вещото лице, за исковия период м.05.2015 г. – м.04.2017 г. ФДР не е отчитала уредите в имота поради неосигурен достъп, като по време на отчетите са попълнени протоколи за неосигурен достъп, а за този период е изчислен служебен разход на максимална мощност на отоплителните тела съгласно чл.61 т.6.5 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Вещото лице посочва, че в процесното жилище през исковия период е имало три монтирани отоплителни тела и съответно монтирани три топлоразпределители. В имота има щранг- лира за отопление в банята, за която се начислява служебна ТЕ, отдадена от щранга съгласно Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Според вещото лице в имота се ползва топла вода и има два водомера за топла вода, по които се отчита разходът. За исковия период поради липса на предоставен достъп разходът за топла вода е на база предходен период. Вещото лице посочва, че от ищцовото дружество са съхранени документи за периодичните проверки на топломера в абонатната станция, които се извършват на всеки две години, като в резултатите от същите е посочено, че същият съответства на одобрения тип. От заключението се установява, че технологичните разходи в абонатната станция за целия процесен период са изчислявани ежемесечно по Наредбата и са отчислявани от топлинна енергия преди разпределението между абонатите и съгласно действащите разпоредби. Вещото лице посочва, че дружеството,

извършващо дялово разпределение в имота, е изготвяло изравнителни сметки след всеки отоплителен сезон, като всяка изравнителна сметка включва топлинна енергия за отопление на имота, отдадена от отоплителните тела, топлинна енергия за отопление, отдадено от сградна инсталация и топлинна енергия за загряване на топла вода. Топлоенергия за общи части не се начислява.

С оглед на изложеното съдът приема, че за процесния имот е доставяна топлинна енергия съобразно уговореното, като количеството на доставената енергия е измервано коректно. Въз основа на приетото заключение на съдебнотехническата експертиза се установява, че стойността на потребената топлинна енергия през исковия период за процесния имот възлиза на 3229,64 лв. Припадащата се на ответницата 1/2 (една втора) част възлиза на 1614,82 лв., като при съобразяване на диспозитивното начало в процеса искът за топлинна енергия следва да бъде уважен изцяло в претендирания размер от 1605,22 лв. Съгласно разпоредбата на [чл. 139, ал.1 ЗЕ](#) разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в [ЗЕ \(чл. 139 – чл. 148\)](#) и Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването (обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 г.). Съгласно чл.36 ОУ, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиента търговец, а съгласно чл.22 ал.2 ОУ заплащат таксата за дялово разпределение на продавача – в случая, на ищеца. От кредитираното от съда заключение на съдебносчетоводната експертиза, неоспорена от страните, се установява, че стойността на извършената услуга по дялово разпределение през исковия период за процесния имот възлиза на сумата от 34 лв., като припадащата се на ответницата 1/2 (една втора) възлиза на претендираната от ищеца сума от 17 лв. Ето защо, искът за стойност на дялово разпределение се явява изцяло основателен.

В срока по чл.131 ГПК ответницата своевременно е възразила за изтекла погасителна давност за вземанията, което съдът следва да разгледа при определяне на крайния размер на дължимата сума по предявения главен иск.

С оглед характера на вземането на периодично такова при еднородни плащания, с установен в приетите Общи условия падеж, в случая приложима е кратката тригодишна давност, предвидена в разпоредбата на чл. 111, б. „в” ЗЗД. Според чл. 422, ал. 1 ГПК искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Предмет на иска са вземания на дружеството -ищец за периода от м.05.2015 г. до м.04.2017 г. При съобразяване на разпоредбата на чл.114, ал.2 ЗЗД, за тези вземания давността започва да тече от деня, в който са възникнали, в случая от деня, следващ изтичането на съответния месец, съобразно приложимите Общи условия. Заявлението по чл.410 ГПК е подадено на 14.08.2019 г., което означава, че към датата на подаването му давността

по отношение на вземанията за топлинна енергия за периода м.05.2015 г. до м.06.2016 г. в размер на 843,61 лв. е била изтекла. Искът за главница за топлинна енергия е основателен и следва да се уважи за сумата от 761,61 лв. и за периода от м.07.2016 г. до м.04.2017 г., а за разликата до предявения размер от 1605,22 лв. и за периода м.05.2015 г. до м.06.2016 г. следва да се отхвърли като неоснователен. Претендираната от ищеца за такса за дялово разпределение за периода м.12.2015 г. до м.06.2016 г. в размер на 7 лв. също е погасена по давност, поради което и претенцията по отношение на ответницата е основателна за сумата в размер на 10 лв. и за периода от м.07.2016 г. до м.04.2017 г., а за разликата до пълния предявен размер и период искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

По иска по чл. 86 ал.1 ЗЗД:

Основателността на иска за заплащане на обезщетение за забава предполага установяване на наличието на главен дълг; изпадане на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава. По отношение на погасените по давност вземания лихвите за забава по арг. от чл.119 ЗЗД също се явяват погасени.

Съгласно чл. 32, ал. 2 от Общите условия от 2014 г., в сила от 12.03.2014 г., които са приложими за периода 2014-2015 г. и 2015 г.-2016 г., след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки продавачът издава за отчетния период кредитни известия на стойността на месечните фактури и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки.

За периода от м.08.2016 г. до м.04.2017 г. са приложими ОУ на „.....“ ЕАД от 2016 г., публикувани през м.07.2016 г. и влезли в сила през м.08.2016 г. /арг. от чл.150 ал.2 ЗЕ/. Съгласно чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал.1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В ал. 4 обаче е посочено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 ако не са заплатени в срок. По аргумент за противното съдът приема, че клиентите на топлинна енергия не дължат обезщетение за забава върху прогнозно начисляваната месечно топлинна енергия по чл. 32, ал. 1. Съгласно чл. 32, ал. 2 от общите условия от 2016 г. след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Върху тези окончателно определени по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество топлинна енергия клиентите дължат обезщетение за забава, ако не са заплатили сумите в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 2). За да може обаче потребителите на топлинна енергия да

изпълнят задължението си да заплатят на „.....“ ЕАД тези суми, е необходимо дружеството да окаже необходимото съдействие, като предостави информацията относно дължимата сума, издавайки фактурата, предвидена в чл. 32, ал. 3 от общите условия. Съобразно това и предвид датите, на които са изготвени общите фактури за отчетните периоди 2016/2017 г. законна лихва се полага за периода от 15.09.2016 г. до 22.01.2019 г. На основание чл. 162 ГПК съдът установи, че дължимата законна лихва върху главницата за топлинна енергия възлиза на сумата от 181,94 лв., предвид което този иск следва да се уважи за посочената сума, а за разликата до предявения размер от 308,79 лв. следва да се отхвърли като неоснователен.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена и получена от ответницата покана за плащане на това задължение от дата, предхождаща настоящото производство. Предвид това тази акцесорна претенция за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение следва да се отхвърли изцяло.

По разноските:

С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция право на разноски суе поражда и за двете страни.

В исковото производство ищецът е представил доказателства за направени разноски в общ размер от 637,48 лв. за платена държавна такса, депозит за вещи лица и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в минимален размер. От тях, на основание чл. 78, ал. 1 вр. ал.8 ГПК, му се следва сумата от 314,09 лв. съобразно уважената част от исковете.

В заповедното производство ищецът е направил разноски в размер от 63,70 лв., за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение. От тези 63,70 лв. съобразно дела на ответницата и на основание чл. 78, ал. 1 вр. ал.8 ГПК, му се следва сумата от 31,39 лв. съобразно уважената част от исковете.

На основание чл.78 ал.3 ГПК в полза на ответницата следва да се присъдят разноски в размер на 202,92 лв. съобразно отхвърлената част от исковете.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „.....“ ЕАД, ЕИК установителни искове по чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че А. К. Б., ЕГН ***** **дължи** сумите както следва: сумата от **761,61 лева** главница за потребена топлинна енергия за периода от 01.07.2016 г. до

30.04.2017 г. за топлоснабден имот с адрес гр..... ведно със законната лихва от 07.02.2020 г. до окончателното заплащане на вземането, сумата от **10 лева**, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.07.2016 г. до 30.04.2017 г., ведно със законната лихва от 14.08.2019 г. до окончателното заплащане на вземането; **както и** сумата от **181,94 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2016 г. до 22.01.2019 г., за които е издадена заповед за изпълнение от 25.10.2019 г. по ч.гр.д. № 47157/2019 г. на СРС, 29 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за цена на топлинната енергия за разликата над **761,61 лева** до предявения размер от **1605,22 лева** и за периода от 01.05.2015 г. до 30.06.2016 г., иска за такса за дялово разпределение за разликата над сумата от **10 лева** до предявения размер от **17 лева**, иска за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за разликата над **181,94 лева** до предявения размер от **308,79 лева**, както и иска за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за сумата от **4,31 лева** за периода от 31.01.2016 г. до 22.01.2019 г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 вр. ал.8 ГПК А. К. Б., ЕГН ***** **да заплати** на „.....“ ЕАД, ЕИК сумата от **314,09 лева**, разноси в исковото производство и сумата от **31,39 лева**, разноси по ч.гр.д. № 47157/2019 г. на СРС, 29 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК „.....“ ЕАД, ЕИК **да заплати** на А. К. Б., ЕГН ***** , сумата от **202,92 лева** разноси в исковото производство.

Решението е поставено при участието на „.....“ ООД, ЕИК....., като трето лице-помагач на страната на „.....“ ЕАД.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____